

veličastno, takó veselo tjà do borne izbe zapuščene vdove, — v srečnih hišah pa so odmévali veseli glasovi presrečnih otrok. Še celó starčki so se veselili spomina nekdanih srečnih mladostnih let — samó v vdovinem srci ga ni bilo žarka nobenemu veselju, v njenem srci je bilo vse tiho in prazno! —

Dà, tudi njeno srce je bilo nekdaž veselo. Imela je ljubega, plavolasega sinka — bil je njena nada, njen ponós in veselje. Ali tega so jej pred dvema mesecema položili v zemljo pod zeleno rušo, poleg njegovega, ož prerano umrlega ljubega očeta.

Nikogar nima zdaj, ki bi se z njo veselil božičnega drevesca. In ta prelepi praznik za vsako materino srce — tudi za njo nekdaž poln radosti in veselja — obnovil je v njenem srci znova komaj zaceljene, krvaveče rane.

Bridkosti jej poka srce. Zdajci vstane, vzame z mize majheno pa lepo nakiteno božično drevesce, zagrne se v veliko sivo ruto, ter se tiho odpravi iz hiše. Po temnih stopnicah pride v razsvitljene ulice, in — ali je res? ko takó urnimi koraki dalje stopa, izvedri se jej lice, sladek nasméh jej poigrá okolo tenkih ustnic. Kam-li gre takó urno? Naravnost na pokopališče. Tù je grob umrlega sopruha — tù njenega plavolasega ljubljence. — Drevesce postavi na tlà, s trudom odkoplje sneg raz grobova in v sredo mej njiju postavi tenko jelčico, ter prižge bele svečice. Kakor v srčnej molitvi, sklenila je roci, a v njenem jasnem, k nebu obrnjenem pogledu, odsevala je udanost v voljo božjo — in živo upanje na svidenje v nebeškem veselji. — Milijone in milijone zvezdic je blestelo na temno-sinjem, nočnem nebu in bilo priča o tem, kar je napolnjevalo nje dušo in srce. V živej domišljiji je videla svojega sinčka, ki je sladko se smijoč stezal ročici po njej in klical: Ne jokaj, ljuba mamica moja, kmalu, kmalu prideva po-té jaz in ljubi moj atej!

Jutranja zôra jo je vzbudila iz srečnih sanj. Hitela je domóv z utolažnim srcem in umirjeno dušo. Saj so to noč angeli božji oznanjevali resolnjemu svetu: „Mir in slava vsem, ki so svete volje!“ Tudi na njo — zapuščeno vdovo — padel je žarek neskončne milosti božje. Izpolnila se jej je vroča želja — v malo tednih je bila združena na večno sè svojimi ljubimi.

Tanja.

Jezus in sv. Peter.

(Narodna pripovedka.)

Jezus in sveti Peter, hodeč po svetu, prideta do ubožne hiše. Stara ženica je sedela na pragu. Jezus jo vpraša: „Kje je vaše kosilo, žena?“ — „V božjih rokah,“ odgovori ona.

Kmalu potem prideta nebeška potnika do travnika, na katerem je kosec kosil travo. Jezus ga vpraša: „Kje je tvoje kosilo?“ — „Kaj vaju to briga! Nikar ne mislita, da bi ga vidva kaj dobila,“ odgovori ošabni kosec.

Ko hočeta Jezus in Peter dalje iti, ugledata pod košatim grmom koščevo kosilo. Jezus reče Petru: „Vzemi je in nesi ónej ženi, ki je nama rekla, da je njeno kosilo v božjih rokah.“

S.